

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 24. Veri pœnitentis oratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

• *Veri pœnitentis Oratio.*

Cur non confiteris potiùs cum verè pœnitentibus, Prophetæ verbis: *Iram Domini portabo, quia peccavi ei:* aut cum sancto Jobo; *Peccavi & verè deliqui, & non veni ut eram pro meritis:* Cur non imitaris Irecam Imperatricem Constantinopolis quæ per rebellem servum dejecta de throno suo hanc fertur invictum animum testata sententiam: Non habeo quod conquerar, nec quod affligam me de jaecturâ dignitatis meæ: divina bonitas imposuit diadema captivæ, & veritas peccatorum meorum ademit mihi. Deus hoc honore dignatus est, culpam meam spoliavit. Cur non exclamas cum patientissimo Job: *Hæc mihi consolatio est, ut affligam me dolore non parcas?* Aut cum S. Augustino Domine hîc ure hîc seca, hîc nihil mihi parcas, ut in æternum parcas? Nunquid satius est in hac vitâ laborare, ut in alterâ quiescas, hîc tolerare dolores finitos & breves ut evadat infinitos & æternos? Amabilius est sustinere castigantem Deum ut Patrem; at horrendum incidere in manus severissimi judicis. Optandum proinde hic nulla ut pars corporis expers dolorum ne corpus & anima flammis

427

crucietur æternis. Verum quotus quisque est
 sic animo comparatus? quam multi inveniū-
 tur dissimillimi fideli cuiquam atque obtem-
 peranti famulo, qui cum ab hero suo justè
 pro admittis delictis reprehenditur, ne verbo
 quidem contradicit, aut obmurmurat, nisi
 fortè veniam postulet culpam agnoscens, si-
 quidem considerat reprehensione quavis ne-
 gligentiam suam multo esse majorem, adeo
 ut gravioris pœnæ loco duceret si minus ab
 hero suo viro moderato ac sapiente argue-
 retur! Quam multi, qui cùm imitari deberent
 mores filij bonæ indolis non agrè ferentis
 severius se à parente suo tractari quod novit
 nihil nisi profectum suum ab eo spectari,
 phreneticorum instar medicinam optimam
 respuunt, & quod illis causa salutis multorū-
 que occasio meritorum esse posset, inde sibi
 ipsis certam perniciem atque interitum ac-
 ceperunt! Nolunt ut par est, æstimare bona
 quæ ipsis à Deo Domino atque optimo Pa-
 tre benignè præstantur sed illum ipsum gra-
 vius offendere non verentur murmurando
 contra eum, resistendo, detrahendo, inculsan-
 do ejus providentiam. Quanto satius est in
 spiritu humiliato, & animo contrito confiteri
 peccata sua & in conspectu divinæ Majesta-
 tis misericordiam ejus suppliciter implorare,

2

amea-

emendationem offerre, percutere pectus
 prosternere se humi & dicere cum filio pro
 digio: *Pater peccavi in caelum & coram te: non
 sum dignus vocari filius tuus.* Luc. 15. Au
 cum Publicano (qui nolebat nec oculos ad
 caelum levare) *Deus propitius esto mihi pec
 catori* Luc. 18. Aut cum pœnitente vate regio
*Miserere mei Deus secundum magnam mis
 ricordiam tuam* psal. 50. Aut cum Imperato
 re Mauritio: *Iustus es Domine & recta iudi
 cia tua.* Aut cum Theodosio magno, qui post
 commissum peccatum vermibus instat in
 prostrato corpore repens Deum precabatur
 his Psalmistæ verbis: *Adhasi pavimento
 anima mea. vivifica me secundum verbum
 tuum,* psal. 118. Hujusmodi submissionis
 pœnitentiæ genere cum merito placandus
 Deus, quem toties sceleribus tuis ad indigni
 nationem concitasti, etiam audes novis
 peccatis irritare? Non videtur parem male
 factis tuis rependisse pœnam: accusas ejus
 justitiam quod multo minus quam meritis
 peccatis: insurgis contra res creatas, quibus ve
 lut instrumentis Deus utitur ad te puniendū
 quæ sanè non majore sunt culpâ dignæ, quam
 carnifex justâ judicis sententiâ reum ad mor
 tem damnatum supplicio afficiens. O si alibi
 ris aliquo de divina majestâte cognitionis

dio esses illustratus, ejusque accensus amore & plenus fiducia de bonitate ejus infinita, quam clarè perspiceres nullam esse causam indignandi, nisi contra teipsum & peccata tua quæ malorum omnium, quæ toleras, fons sunt & origo; ista verò justissima indignatio non te turbaret affligeretque sed potius conciliaret suavissimam animo tuo pacem nullis mundi machinis, nullius adversitatis impetu expugnandam.

§. XXV.

Deus castigat peccata nostra per manus persecutorum nostrorum.

Quæ cum ita sint, peccatis nostris adscribere debemus afflictiones nostras, non verò Creaturis quas Deus adhibet ad vindictam sumendam de peccatis commissis, unde illæ & virgæ Dei & flagella nominantur, quo sunt olim nomine appellati Reges Afflictorum, deinde Attila Totilas alijque barbari Christianorum hostes, quibus Deus usus est tanquam instrumentis & executoribus justitiæ suæ ad debitis ob admissa delicta pænis populum suum castigandum. Impietas eorum tanquam securis Dei facta est, ait S. Augustinus. Hac salutari munitus cogitatione David, nec impiam degeneris filij rebellionem